

Evrimin Açıklayamadığı Etobur Bitkiler

Bitkiler genel olarak kendi besinlerini üreten canlılardır. Ancak etobur bitkiler farklıdır. Genellikle azot ve besin maddeleri bakımından fakir bataklık alanlarda yaşadıkları için bu ihtiyaçlarını toprak yerine başka şekilde karşılamak zorundadırlar. İşte burada hiçbir bitkide görmediğimiz benzersiz bir çözüm ile karşılaşırız; girift sistemlerden oluşan çok özel tuzaklarla böcekleri yakalarlar. Avladıkları böcekleri salgıladıkları özel enzimler sayesinde eritip sindirirken azot ve mineral ihtiyaçlarını karşılarlar. Bu amaçla birbirinden çok farklı tuzak mekanizmalarına ve özgün avlanma tekniklerine sahiptirler. Şimdi bu hayret verici örnekleri inceleyelim ve evrim savunucularının her biri üstün akıl ürünü bu eşsiz tuzakları açıklamaktan nasıl aciz kaldıklarına hep beraber şahit olalım.

DROSERA

Drosera ve Pinguicula gibi etçil bitkiler genellikle mukus adı verilen kalın, yapışkan bir madde salgılayan tüylere ve dokungaçlara sahiptir. Bir böcek bitkinin yüzeyindeki yapışkan maddeyle temas ettiğinde, tuzağa düşer ve kaçamaz. Böcek tuzağa düştükten sonra, bitki avını parçalamak için üzerine sindirim enzimleri salgılar. Bu enzimler, avın dokularını çözerek bitkinin ortaya çıkan besinleri emmesini sağlar.

İBRİKOTU

Nepenthes (tropikal sürahi bitkileri) gibi türlerde görülen kayganlık tipi tuzaklar, avı yakalamak ve sindirmek için özel yapılar ve sıvıların bir kombinasyonuna dayanan bir mekanizma içerir. Nepenthes bitkileri, tuzak görevi gören özel sürahi şeklinde yapılar mevcuttur. Bunlar genellikle tüp şeklinde ve mumsu bir maddeyle kaplı kaygan bir iç yüzeye sahip değiştirilmiş yapraklardır. Bu kaplama, yüzeyi son derece kaygan hale getirerek böceklerin ayaklarının kaymalarına ve sürahiye düşmelerine neden olur; sürahinin içinde ise avın boğulmasına ve sindirimi başlatmaya yarayan bir sıvı havuzu (genellikle yağmur suyu ve sindirim enzimleri karışımı) bulunur.

VENÜS SİNEKKAPANI

Yaygın olarak Venüs sinek kapanı olarak bilinen Dionaea muscipula, tuzak yapısı oluşturan değişik yapraklar kullanır. Her yaprak, iç yüzeylerinde hassas tetikleyici tüyler bulunan iki lobdan oluşur. Bir böcek tetikleyici tüylere dokunduğunda, bitki tuzağını kapatmak için uyarılır. Bu mekanizma, tetikleyici tüylere kısa bir süre içinde ancak iki kez dokunulduğunda, potansiyel avın

varlığını işaret ederek aktive olur. Tetiklendiğinde, tuzağın kapakları sineğin kaçmasına fırsat vermeden milisaniyeler içinde kapanır.

Kapandıktan sonra, lobların kenarları birbirine sıkıca kenetlenerek avın etrafında kapalı bir oda oluşturur. Bitki daha sonra bu odanın içine sindirim enzimlerini salgılar.

GENLİSİA - BURGU BİTKİSİ

Genlisea, yaygın adı burgu bitkisi olan ilginç bir etçil bitki türüdür. Toprak altında yaşayan ve toprağın derinliklerine inen ince, burgu biçimli özel yapraklardan oluşan bir tuzak mekanizmasına sahiptir. Avlanma süreci üç aşamada gerçekleşir:

Çekim Aşaması: Bitki, salgıladığı kimyasal maddeler sayesinde tek hücreli canlılar (protozoa), küçük kabuklular ve larvalar gibi minik canlıları kendine çeker.

Tuzak Mekanizması: Avlar, toprağın içindeki burgu şeklindeki tüplerle temas eder. Bu tüplerin iç yüzeyi, tek yönlü kapılar gibi çalışan minik tüycüklerle (trikomlar) kaplıdır. Bu tüycükler avın içeri girmesini kolaylaştırır, ancak geri çıkıp kaçmasına kesinlikle izin vermez.

Sindirim: Tüplerin içine hapsolan av, bitkinin salgıladığı sindirim enzimleri aracılığıyla parçalanır ve bitki bu sayede besin ihtiyacını karşılar.

Vakumlu Kapanlar

Kese otu olarak da bilinen *Utricularia* cinsi, vakumlu bir emme tuzağı kullanır. Bunlar tipik olarak bataklık ortamlarda yaşarlar. Tuzakları, yüzeyin altındaki gövdelerine (rizoidlere) bağlı, içi boş, şişkin bir kese benzeri yapıdan oluşur. Kesenin ağzı tetikleyici tüylerle çevrilidir. Av tüylere temas ettiğinde, tuzak mekanizması harekete geçer. Kesenin içinde, aktif iyon taşınımıyla oluşturulan kısmi bir vakum vardır. Bu sayede kese dış ortama göre negatif basınca sahip olur. Kesenin ağzında valf görevi gören özel bir kapı vardır. Normalde valf vakum tarafından sıkıca kapalı tutulur. Av tetikleyici tüylere dokunduğunda ise, kapı aniden açılır ve emme kuvvetiyle avı kesenin içine çeker. Sonrasında enzimlerle sindirim süreci başlar.

Yukarıda açıklanan tuzaklarda yakalanan avların sindiriminde çeşitli enzimler çalışır; bunlar arasında ASİT FOSFATAZ, PROTEAZLAR, PEPTİDAZLAR, ESTERAZLAR, KİTİNAZ, FİBONÜKLEAZ, AMİLAZ ve DEOKSİRİBONÜKLEAZ bulunur.

ÇARESİZCE ÖNE SÜRÜLEN 'YAKINSAK EVRİM' SENARYOSU

Etobur bitkiler her biri bambaşka vücut planlarına, organ ve sistemlere sahip benzersiz canlılardır. Bu yüzden evrimciler ne ortak bir ata gösterebilirler ne de aralarında bir akrabalık bağı ortaya koyarlar. Bu yüzden de birbirinden türemediklerini ve evrimleşmediklerini kabullenirler. Ancak bu durum evrim taraftarları için izaha muhtaç önemli bir problemdir. İşte burada evrimciler icat ettikleri “yakınsak (convergent) evrim” kavramı ile bu sorunu aşmaya çalışırlar.

Yakınsak evrim senaryosuna göre; aralarında hiç akrabalık bulunmayan, birbiriyle hiç benzerliği dahi olmayan türler, GÜYA benzer çevre koşullarının zorlamasıyla zaman içinde benzer yetenekler

kazanmıştır. Buna göre, aynı zorlu koşullarda farklı çözümlerle nedense hep aynı sonuçlara ulaşırlar. Yani hayatta kalmak için birbirinden farklı zekice stratejiler geliştirir ve bunu vücutları üzerine başarıyla uygularlar.

Bu hayali senaryoda nedense genetikten hiç bahsedilmez ve detaylandırılmaz, biyokimyasal süreçlere ise hiç girilmez. “Böyle bir sürecin biyolojik detayları nedir?” diye sorulduğunda ise, sanki bu hayali senaryo tüm yönleriyle ortaya konmuş da sadece bu yönü eksik kalmışçasına, cevap veremedikleri her soruda olduğu gibi “henüz bilmiyoruz” derler.

Oysa problem tüm haliyle ortada durmaktadır. Bu nedenledir ki YAKINSAK EVRİM senaryosu BİYOLOJİK, GENETİK VE FİZYOLOJİK GERÇEKLERLE BAĞDAŞMAYAN ÜTOPIK BİR MASAL niteliğindedir.

GÜYA, yaprak ucunda rastgele meydana gelen mutasyonlar bitkiye birtakım avantajlar kazandırmış ve her biri de canlıda kalıcı hale gelmiştir. Hayatta kalmasını sağlayacak tuzak mekanizmasını şekillendirecek “mutasyonlar” birikerek sonunda mükemmel hassasiyette böcek yakalayan bir tuzak mekanizması ortaya çıkmıştır.

BU HİKAYE SONDAN BAŞA DOĞRU YAZILMIŞ YANI SONUCU EVRİM TEORİSİYLE BAĞDAŞTIRMA ÇABASIYLA UYDURULMUŞ HER YÖNÜYLE TUTARSIZ BİR SENARYODUR. MUTASYONLAR YEPYENİ BİR MEKANİZMA ÜRETEMEZ

Öncelikle, mutasyonlar var olan genetik bilgi olan DNA üzerinde radyasyon, ultraviyole ve zararlı kimyasallar gibi dış etkenlerin neden olduğu bozulmalardır. Yaygın olarak bilinen etkisi kanserdir, en iyi ihtimalle ise etkisizdir. A-T-G-C olarak kısaltılan adenin, timin, sitozin ve guanin molekülleri birbirlerine belli bir sıra ile bağlanarak proteinleri meydana getirecek olan aminosit zincirlerini kodlarlar. Mutasyon ise A, T, G, C molekülleri arasındaki kimyasal bağların kopmasıdır, böylece okunacak kodun HASARA UĞRAMASIDIR.

Ama burada dikkat edilmesi gereken ve evrim ideologlarının da çarpıttığı husus şudur: Bu bozulma asla ona yeni bir proteinin bilgisini eklemez. MUTASYONLARLA YEPYENİ BİR BİLGİ ORTAYA ÇIKMAZ. Bazen kopmalar sonucunda kodların yeri değişir veya bir proteine ait kod birden fazla tekrarlanır, ama bu da daha önce o organizmada olmayan 3 boyutlu tersiyer yapısıyla mükemmel bir nano-makine olan harika bir proteinin, örneğin bir sindirim enziminin kusursuz aminoasit zincirini hiç yoktan kodlamaz. Bunu şöyle bir örnekle açıklayabiliriz; Tüm kitaplar aynı alfabeyi oluşturan harflerle yazılır, ama bir coğrafya ders kitabını oluşturan sayfalar ya da kelimeler karıştırıldığında ortaya asla bir tıp kitabı çıkmayacaktır.

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK

Etobur bitkilerin tuzakları indirgenemez kompleks yapıdadır. Avı tuzağa düşürmek amacıyla, bir bileşenin diğerinin fonksiyonunu tamamladığı, pek çok hassas parçanın aynı anda, senkronize, uyumlu ve kusursuz çalışması ile var olan moleküler düzeyinde ayrıntılı, çok girift bir sistem mevcuttur. Sistemdeki parçalardan herhangi birinin eksik olması, sistemin tamamen durmasına neden olur. Dolayısıyla tuzak mekanizması yapısal olarak daha basite indirgenemez ve parçaların

sayısı da azaltılamaz.

Örneğin, Venüs Sinekkapanı bitkisinde kapanın yıldırım hızında kapanmasını tetikleyen tüyler nasıl ortaya çıkmış olabilir? Aynı şekilde vakumlu kapılara sahip Utricularia bitkisindeki tasarım bir parçanın diğerinin oluşmasını bekleyerek oluşacak bir yapı hiç değildir. Çünkü kese tam teşekkül etmeden tüylerin ortaya çıkması bir avantaj değildir. Evrim teorisine göre kullanılmayan özelliklerin yok olması gerekir. Henüz işe yaramayan bir parça neden diğer parçaların tamamlanmasını beklesin? Kullanılmayan ve atıl kalmış bir mekanizma neden binlerce yıl korunmaya devam etsin? Neden milyonlarca yıl boyunca tüm kaynaklarını bu işlevsiz sisteme harcayarak varlığını korusun. Bu ilkesel olarak kademeli evrim hikayesine de tamamen ters düşen imkansız bir süreçtir. Aynı şekilde emme tuzağı için birçok genle birlikte birçok gelişim faktörünün de aynı anda var olması şarttır. Yani genetik ve moleküler düzeyde tüm sebeplerin aynı anda var olması ve tuzak için hep birlikte aynı anda çalışması şarttır. Tuzak mekanizması ancak onu meydana getiren sayısız bileşenin aynı anda varlığı ve senkronize çalışması ile işlev kazanacaktır. Tek bir faktörün, tek bir proteinin, tek bir moleküler detayın eksikliği ise o bitki için hantal bir yükten başka bir şey ifade etmeyecektir.

Tüm bu mantıksızlıkların yanı sıra, etobur bitkilerin sözde kademeli evrimini gösteren tek bir fosil kaydı da mevcut değildir. Her türlü bitkinin yapraklarındaki damarlarının dahi seçildiği milyonlarca fosil örneği mevcutken, etobur bitkilerin sözde milyonlarca yıllık evrimleşme sürecine kanıt olarak sürülebilecek işlevsiz tuzaklara sahip tek bir fosil yoktur.

SONUÇ

Görüldüğü gibi, evrim teorisi türlerin evrimini açıklamak bir yana tek bir türün bile sözde evrimini açıklayamamaktadır. Evrimciler o kadar acizdirler ki mantıklı sanal bir hikaye bile uyduramamaktadırlar. Bu yüzden ki, etobur bitkilerin 'KARMAŞIK BİR MEKANİZMAYA SAHİP, EVRİMDE HENÜZ ÇÖZÜLEMİYEN BİR SORUN OLUŞTURDUĞUNU' söylemek zorunda kalırlar.

Bilimin gösterdiği gerçek şudur ki, diğer tüm canlılar gibi etobur bitkiler de yeryüzünde ortaya çıktıkları ilk andan itibaren, bugün sahip oldukları avlanma mekanizmalarına sahip olarak, tam ve eksiksiz halleriyle, Allah'ın bir anda yaratması ile yeryüzünde var olmuşlardır.

"Göklerin ve yerin yaratılması ile orada yayarak türettiği canlılar Allah'ın delillerindendir. O, dilediği zaman onları bir araya getirmeye kadirdir." (Şura Suresi, 29)